

Sygn. akt: I Ns 26/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Tucholi I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Jankowska
-----------------	----------------------

Protokolant:	stażystka Kamila Gierszewska
--------------	------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 02 lutego 2015 r. w Tucholi na rozprawie

sprawy z wniosku M. L., D. L. (1)

z udziałem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o ustanowienie służebności przesyłu

postanawia:

1. oddalić wniosek,
2. zasądzić od wnioskodawców M. L. i D. L. (1) solidarnie na rzecz uczestnika (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwotę 2.225,35 zł (dwa tysiące dwieście dwadzieścia pięć 35/100 złotych) tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 257,00 zł (dwieście dwadzieścia pięć 00/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
3. zwrócić ze Skarbu państwa na rzecz uczestnika (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. 31,65 zł (trzydzieści jeden 65/100 złotych) tytułem nadpłaconych kosztów sądowych.

Sygn. akt I Ns 26/15

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy M. L. i D. L. (1) wnieśli o ustanowienie na rzecz uczestnika (...) Sp. z o.o. w P. na nieruchomości należącej do wnioskodawców położonej w S. przy ulicy (...) stanowiącej działki numer (...), dla której prowadzona jest w Sądzie Rejonowym w Tucholi Zamiejscowym Wydziale Ksiąg Wieczystych z siedzibą w S. księga wieczysta Kw nr (...) odpłatnej służebności przesyłu, której treścią jest uprawnienie uczestnika do korzystania z nieruchomości obciążonej w zakresie niezbędnym do dokonywania konserwacji, remontów, modernizacji urządzeń przesyłowych oraz ich instalacji oraz prawem wstępu na teren nieruchomości oraz o zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawców kwoty 45.000, 00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wydania postanowienia do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia. Nadto wnioskodawcy wnieśli o zasądzenie od uczestnika kosztów postępowania, w tym także zastępstwa procesowego, według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Jako uzasadnienie wniosku wskazano, iż wnioskodawcy są właścicielami wyżej wskazanej nieruchomości. Na terenie tej nieruchomości stanowiącej znajdują się urządzenia przesyłowe w postaci 2 słupów energetycznych pojedynczych wraz z linią

napowietrzną średniego napięcia i niskiego napięcia należące do uczestnika i przez niego wykorzystywane. Urządzenia te zajmują powierzchnię około 824 m² i zostały posadowione bez zgody właścicieli. Urządzenia te ograniczają prawo własności wnioskodawcy oraz obniżają wartość działki. Ponieważ strony nie osiągnęły porozumienia co do kwoty wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu, konieczne stało się wystąpienie do Sądu z przedmiotowym wnioskiem.

(...) Sp. z o.o. w P. w odpowiedzi na wniosek (k. 45-46) wniósł o oddalenie wniosku oraz o zasądzenie - z uwagi na sprzeczność interesów stron - od wnioskodawców na rzecz uczestnika kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Uczestnik podniósł zarzut zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu wskazując, że poprzednik prawny uczestnika nabył przez zasiedzenie z dniem 1 października 1974 r. nieodpłatną służebność gruntową obciążającą nieruchomość należącą do wnioskodawców. Służebność ta polega na prawie do utrzymywania napowietrznej linii elektroenergetycznej niskiego i średniego napięcia wraz ze słupami opisanymi we wniosku, prawie swobodnego dostępu na nieruchomość obciążoną celem dokonywania przeglądów, modernizacji i napraw urządzeń przesyłowych oraz obowiązkiem powstrzymania się przez właściciela od uprawy roślin przekraczających 2 metry pod przewodami linii.

Sąd ustalił, co następuje:

Bezspornie wnioskodawcy M. L. i D. L. (1) są współwłaścicielami nieruchomości położonej w S. przy ulicy (...) stanowiącej działki numer (...), dla której prowadzona jest w Sądzie Rejonowym w Tucholi Zamiejscowym Wydziale Ksiąg Wieczystych z siedzibą w S. księga wieczysta Kw nr (...).

Na nieruchomości tej znajduje się odcinek linii niskiego napięcia NN o, 4 kV o długości 41 metrów wraz z 2 bliźniaczymi słupami energetycznymi typu ŻN oraz 2 przyłącza napowietrzne od jednego ze słupów zasilające nieruchomość sąsiednie, czyli działki numer (...). Inwestycja ta została przeprowadzona w ramach tzw. powszechnej elektryfikacji w 1963 r.

dowód: raport dotyczący stacji transformatorowej – k. 56-60 akt, opinia biegłego z zakresu elektroenergetyki - k. 196-202 akt, wyjaśnienia biegłego M. R. - k. 288v-289 akt, zeznania świadka A. J. – k. 179v akt, zeznania świadka R. S. – k. 179v-180 akt

Na spornej nieruchomości pracownicy energetyki wykonywali prace eksploatacyjne przy istniejących urządzeniach oraz przeglądy, a także prace modernizacyjne związane z wymianą niektórych urządzeń na nowe. Ze strony właścicieli nieruchomości nie było żadnych zastrzeżeń co do dokonywanych czynności, nie zgłaszali oni także wcześniej żadnych roszczeń majątkowych wobec uczestnika oraz jego poprzedników prawnych.

dowód: zeznania świadka A. J. – k. 179v akt, zeznania świadka R. S. – k. 179v-180 akt, zeznania wnioskodawcy – k. 289 v

Zakład (...) był przedsiębiorstwem państwowym, działającym w ramach dekretu z dnia 26 października 1950 roku o przedsiębiorstwach państwowych, który prowadził zakłady energetyczne, w tym Zakład (...). Zarządzeniem Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 roku utworzono na bazie Zakładu (...) z dniem 1 stycznia 1989 roku przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w B., które wpisane zostało do rejestru przedsiębiorstw państwowych.

dowód: zarządzenie nr 233 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 25 listopada 1958 r. - k. 62-65 akt, zarządzenie nr 24 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 28 lutego 1958r. – k.66 akt, zarządzenie nr 1 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 4 stycznia 1960 r. – k. 67, zarządzenie nr 49/ORG/89 Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 r. – k. 68-70 akt, postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 22 czerwca 1969 r. o wpisie do rejestru przedsiębiorstw państwowych - k. 71-73 akt

Przedsiębiorstwo Państwowe Zakład (...) przekształcone zostało w jednoosobową spółkę akcyjną Skarbu Państwa, pod nazwą Zakład (...) Spółka Akcyjna.

dowód: akt notarialny przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego w spółkę akcyjną z dnia 12 lipca 1993 roku wraz ze statutem – k 74-86 akt, odpis KRS numer (...) - k. 87-92 akt

(...) S.A. z siedzibą w P. powstała z przekształcenia w drodze prawa handlowego przedsiębiorstwa państwowego Zakładu (...) w spółkę akcyjną na mocy aktu notarialnego z dnia 12 lipca 1993 roku. Następnie doszło do przejęcia m.in. spółki Zakładu (...) S.A. z siedzibą w B. poprzez przeniesienie całego majątku tej spółki.

dowód: odpis z Krajowego Rejestru Sądowego nr (...) - k. 93-99 akt

Na mocy aktu notarialnego z dnia 30 czerwca 2007 roku (...) S.A. zbyła całość składników majątkowych i niemajątkowych, w tym prawa własności ruchomości związanych z prowadzeniem działalności w zakresie dystrybucji energii elektrycznej: linii kablowych i napowietrznych, sieci dystrybucyjnych oraz zespołów elektroenergetycznych, stacji i rozdzielni energetycznych i transformatorów, na rzecz (...) Spółki z o.o. z siedzibą w P., którą to spółkę zawiązała w wykonaniu obowiązku wydzielenia operatora systemu dystrybucyjnego na podstawie ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku - Prawo energetyczne, w celu świadczenia usług w zakresie dystrybucji energii elektrycznej oraz prowadzenia obrotu tą energią.

dowód: odpis aktu notarialnego rep. A numer (...) - k. 104-137 akt, odpis KRS numer (...) - k.100-103 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków A. J. i R. S., opinii biegłego z zakresu elektroenergetyki i złożonych przez biegłego wyjaśnień do opinii, częściowo zeznań wnioskodawcy, a także na podstawie wskazanych powyżej i załączonych do akt dokumentów prywatnych i urzędowych.

W niniejszej sprawie wnioskodawcy wnieśli o ustanowienie na jego nieruchomości służebności przesyłu w oparciu o art. 305 (1) k.c., zgodnie z którym nieruchomość można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1 k.c. (czyli urządzenia służące do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej oraz inne urządzenia podobne nie należące do części składowych nieruchomości, jeżeli wchodzą w skład przedsiębiorstwa), prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń. Uczestnik jako korzystający z nieruchomości wnioskodawców zgłosił zarzut zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu, aby przeciwstawić się powyższemu wnioskowi. Jego rozpoznanie w niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości Sądu, albowiem w orzecznictwie istnieje dopuszczalność ustalenia faktu nabycia prawa przez zasiedzenie w innej sprawie niż w postępowaniu o zasiedzenie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 grudnia 2008 roku, II CSK 389/08, Lex nr 484715). Odnosząc się do treści zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu wskazać należy, że przed wejściem w życie w dniu 3 sierpnia 2008 roku przepisów art. 305¹-305⁴ k.c. wprowadzających do systemu prawa służebność przesyłu, przepisy nie przewidywały tego rodzaju służebności. O ile więc w literaturze istniał spór co do możliwości nabycia służebności przesyłu przez zasiedzenie, o tyle w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjęto - stosując w drodze analogii art. 145 k.c. - możliwość ustanowienia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu, a także dopuszczalność nabycia jej w drodze zasiedzenia. Uznano także, iż nabycie takiej służebności w drodze zasiedzenia było dopuszczalne jeszcze przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu w art. 305 -305 k.c., przy czym nabycie takie następuje przez przedsiębiorcę, a nie właściciela nieruchomości władnącej, który przy instytucji służebności przesyłu w ogóle nie występuje (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08). Dla nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu przez przedsiębiorstwo przesyłowe konieczne jest jednak spełnienie przesłanek prowadzących do zasiedzenia wskazanych w art. 292 k.c. Zgodnie z jego treścią, służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie, jeżeli polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Pojęcie "widoczne urządzenie" oznacza istniejące, trwałe urządzenie materialne mające postać widocznego przedmiotu będącego rezultatem świadomego i celowego działania człowieka, znajdujące się na cudzej nieruchomości lub na nią wkraczające i umożliwiające lub ułatwiające korzystanie z tej nieruchomości. Co do zasady przyjmuje się także,

że "widoczność" oznacza możliwość postrzegania urządzenia za pomocą wzroku dla postronnego obserwatora. W świetle powyższego uznać należy, że posadowione na nieruchomości wnioskodawcy urządzenie elektroenergetyczne w postaci słupa energetycznego bez wątplenia spełnia warunek „trwałości” i „widoczności”. Przyjąć też należy, iż dokonanie modernizacji danego urządzenia przesyłowego również świadczy o jego trwałości i widoczności, jako nadającego się do czynności obiektywnie zauważalnej na zewnątrz przez osoby postronne. Dokonywanie takich czynności wypełnia dodatkowo przesłankę faktycznego posiadania służebności. Zgodnie z art. 292 k.c., do nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie stosuje się odpowiednio przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie, czyli art. 172 i nast. k.c. Oznacza to, że do stwierdzenia nabycia służebności przez zasiedzenie konieczne jest zaistnienie łącznie trzech przesłanek: samoistnego posiadania, upływu czasu oraz dobrej albo złej wiary posiadacza. W zakresie przesłanki posiadania Sąd Najwyższy wyjaśnił, że posiadanie przez przedsiębiorstwo państwowe urządzeń energetycznych oraz cudzej nieruchomości, na której zostały posadowione, jest posiadaniem w rozumieniu art. 352 k.c. i może prowadzić do zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu w oparciu o art. 292 k.c. w zw. z art. 172 k.c. (postanowienie z dnia 13 października 2011 roku, V CSK 502/10). Odnosząc powyższe do ustalonego w sprawie stanu faktycznego uznać trzeba, że w stosunku do posadowionych na nieruchomości wnioskodawcy urządzeń elektroenergetycznych podejmowane były przez uczestnika lub jego poprzedników prawnych czynności świadczące o posiadaniu w powyższym rozumieniu. Wynika to bezspornie z zeznań świadków A. J. i R. S. oraz zeznań samego wnioskodawcy, którzy wyraźnie wskazali, że pracownicy energetyki od momentu posadowienia urządzeń energetycznych na nieruchomości wnioskodawcy wkraczali na jej teren i dokonywali czynności mających na celu jego konserwację lub naprawy oraz modernizację tych urządzeń. Dokonując oceny kolejnej przesłanki zasiedzenia, a więc występowania dobrej albo złej wiary posiadacza, czyli przedsiębiorstwa przesyłowego, Sąd przyjął w niniejszej sprawie istnienie dobrej wiary. O tym bowiem, czy służebność posiadana jest w złej czy dobrej wierze decyduje chwila objęcia jej w posiadanie, a nie okoliczności późniejsze. Przyjmuje się zaś, że przedsiębiorca posiada nieruchomość w zakresie służebności przesyłu od chwili wejścia na grunt w celu wybudowania urządzenia do przesyłania energii elektrycznej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2013 r., V CSK 287/12). Ze względu na kwestionowanie przez wnioskodawców daty posadowienia urządzeń na nieruchomości Sąd na wniosek uczestnika dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu elektroenergetyki w celu ustalenia rodzaju urządzeń przesyłowych znajdujących się na przedmiotowej nieruchomości oraz daty ich włączenia do sieci elektroenergetycznej. Biegły w opinii pisemnej w oparciu o oględziny nieruchomości oraz dokumentację zawartą w aktach sprawy wskazał zarówno urządzenie przesyłowe posadowione na nieruchomości powodów, jak i datę włączenia urządzeń przesyłowych do sieci elektroenergetycznej. Uczestnik nie zgłosił do wydanej przez biegłego opinii zastrzeżeń, zaś uwagi wnioskodawcy nie zdołały podważyć oceny Sądu co do fachowości i rzetelności jej sporządzenia. Zarzuty wnioskodawcy wobec jej treści stanowią, zdaniem Sądu, jedynie nieuzasadnioną polemikę z ustaleniami biegłego, potwierdzonymi wskazanymi dokumentami i zeznaniami świadków. W szczególności zarzuty te dotyczyły rzekomej niemożności ustalenia daty powstania i przyłączenia urządzeń przesyłowych do sieci energetycznych, a co za tym idzie – niemożności ustalenia daty początkowej korzystania z nieruchomości obciążonej. Wprawdzie faktycznie biegły nie wydał opinii kategorycznie określającej datę powstania i przyłączenia tychże urządzeń, jednakże uczynił to, jak określił, z przeważającym prawdopodobieństwem na 1963 r. w oparciu o dane zawarte w aktach sprawy i oględziny nieruchomości wnioskodawców. Z opinii biegłego wraz ze złożonymi wyjaśnieniami do tej opinii oraz zeznań świadków wynika jednak, że urządzenie przesyłowe na nieruchomości wnioskodawców powstało w 1963 r., czyli ramach tzw. powszechnej elektryfikacji, a więc w okresie obowiązywania ustawy z dnia 28 czerwca 1950 roku o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli. Przepisy tej ustawy nie wymagały zgody właściciela nieruchomości na posadowienie na niej urządzeń elektroenergetycznych. Wymieniona ustawa stanowiła również podstawę do późniejszego korzystania z urządzeń elektroenergetycznych oraz ich konserwacji. Zgodnie z art. 1 ust. 1 tego aktu prawnego, we wsiach i osiedlach, do których dochodziła lub - według państwowego planu inwestycyjnego – miała dochodzić linia elektryczna, przewodniczący Prezydium Powiatowej Rady Narodowej, na podstawie planu opracowanego przez właściwe przedsiębiorstwa elektryfikacji rolnictwa w porozumieniu z właściwym terytorialnie zarządem energetycznym, i zatwierdzonego przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej, zarządzał i ogłaszał w sposób przyjęty dla ogłoszeń urzędowych powszechną elektryfikację, która obejmowała doprowadzenie przewodów elektrycznych napięcia użytkowego do budynków mieszkalnych i gospodarczych oraz założenie w tych budynkach wewnętrznego urządzenia odbiorczego. Z art. 4 wskazanej wyżej ustawy wynika, że we wsiach lub osiedlach

objętych zarządzeniem o powszechnej elektryfikacji osobom posiadającym odpowiednie upoważnienie właściwego przedsiębiorstwa elektryfikacji rolnictwa przysługiwało prawo wstępu na posesje i do budynków, dokonywania tam oględzin i pomiarów oraz wykonywania robót i zakładania urządzeń, jakich wymagała powszechna elektryfikacja, zaś stosownie do zarządzenia, określonego w art. 1 ust. 1, właściciel, użytkownik, dzierżawca, najemca, posiadacz lub zarządca budynku albo posesji obowiązany był umożliwić wstęp i wykonanie czynności określonych w ust. 1. Powołane przepisy, a także wydana na ich podstawie decyzja lokalizacyjna, stanowiły prawną podstawę wejścia w posiadanie nieruchomości przez przedsiębiorstwo państwowe. W tym zakresie Sąd podziela wyrażony w orzecznictwie pogląd, że w sytuacji, gdy na podstawie przepisów ustawy z dnia 28 czerwca 1950 roku o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli zakład energetyczny był uprawniony do założenia na gruncie osób trzecich urządzeń oraz do wejścia na ich grunt celem dokonywania oględzin i pomiarów, a właściciel gruntu był obowiązany umożliwić wstęp i wykonanie czynności, to zakład ten miał usprawiedliwione podstawy do przekonania, że przysługuje mu odpowiednie prawo do władania nieruchomością. Posiadanie służebności gruntowej polegającej na korzystaniu z trwałych i widocznych urządzeń posadowionych na nieruchomości przez przedsiębiorstwo energetyczne może być więc uznane za posiadanie w dobrej wierze z chwilą jego objęcia w oparciu o przepisy ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2010 roku, III CSK 3 19/09, Lex nr 661874). W związku z tym posiadanie uczestnika, a ściślej jego poprzednika prawnego, ocenić należało jako posiadanie w dobrej wierze, gdyż miał on usprawiedliwione podstawy do przekonania, że przysługuje mu odpowiednie prawo do władania nieruchomością, w szczególności prawo do władania nią w zakresie służebności przesyłu. Dobra wiara posiadacza wynikała w niniejszej sprawie z przekonania o służącym mu prawie do postawienia słupów i rozpięcia na nich linii elektroenergetycznej, a następnie korzystania z dostępu do niej (por. wyrok SN z dnia 19 maja 2004 r., III CK 496/02, Lex nr 152776). Przekonanie to miało podstawę prawną w obowiązujących w czasie obejmowania nieruchomości w posiadanie przepisach, tj. ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli oraz dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o obowiązku świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne. Do wykonywania służebności nie były wymagane żadne szczególne akty administracyjne i w przyjętej przez lata praktyce, zwłaszcza w początkowym okresie obowiązywania wskazanych przepisów, nie przywiązywano, jak powszechnie wiadomo, wagi do wypełniania obowiązków o charakterze formalnym, zwłaszcza w zakresie korzystania z cudzej własności. Za wystarczające należy zatem uznać faktyczne wykonywanie uprawnień, wynikające z zastosowania w szczególności art. 1 ust. 1 oraz art. 4 ust. 1 i 2 powołanej ustawy z 1950 r., stanowiących o prawie osób reprezentujących przedsiębiorstwo energetyczne do wstępu, zaś obowiązku właścicieli i posiadaczy do umożliwienia tego wstępu i wykonania czynności na posesjach i w budynkach, dokonywania tam oględzin i pomiarów oraz wykonywania robót i zakładania urządzeń, jakich będzie wymagać powszechna elektryfikacja, stosownie do zarządzenia organu administracyjnego. Z art. 5 tej ustawy wynikało wprost, że mieszkańcy wsi lub osiedla, w którym zarządzono powszechną elektryfikację mogli być zobowiązani do odpłatnych świadczeń osobistych i rzeczowych na cele tej elektryfikacji, przy czym w ust. 3 tego przepisu znajduje się odwołanie do ustawy z dnia 26 czerwca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne. Powołany wcześniej dekret z dnia 30 czerwca 1951 r. o obowiązku świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne odwołuje się w art. 2 do takich obowiązków w odniesieniu do prac związanych z elektryfikacją wsi. Nie można zatem w niniejszej sprawie mówić o braku tytułu prawnego do umieszczenia przez poprzednika prawnego uczestnika urządzeń energetycznych na nieruchomości powodów i wykonywania służebności rozumianej jako korzystanie z trwałego i widocznego urządzenia, co w konsekwencji prowadziłoby do przyjęcia, iż służebność została objęta w posiadanie w złej wierze. Wskazać również należy, że w sprawie nie została wzruszona dobra wiara poprzednika uczestnika, którą w myśl art. 7 k.c. domniemywa się tak długo, dopóki inny uczestnik postępowania, stosownie do art. 6 k.c., nie udowodni złej wiary (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1994 r., I CRN 44/94, OSNCP 1994, nr 12, poz. 245; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2008 r. i CSK 500/07, Lex nr 393885). Wnioskodawcy nie przeprowadzili w sprawie żadnego dowodu, aby obalić powyższe domniemanie, które w tym przypadku, podobnie jak przy zasiedzeniu nieruchomości, winno być ocenione w chwili objęcia służebności w posiadanie. Z uwagi na fakt, iż dostarczanie przez państwowe przedsiębiorstwa energetyczne energii elektrycznej oraz budowa i konserwacja urządzeń do tego służących było wykonywane w ramach działalności gospodarczej państwa, a więc w ramach dominium, a nie w ramach władczych uprawnień Państwa (imperium), również objęcie w posiadanie służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu przez poprzedników prawnych uczestnika oraz dalsze jego posiadanie przed te podmioty odbywało się w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa działającego w ramach dominium, a nie imperium. Z tego względu uczestnik mógłby

- na podstawie art. 176 § 1 k.c. w związku z art. 292 k.c. - do swojego okresu posiadania służebności przesyłu doliczyć posiadanie tej służebności przez jego poprzedników prawnych, trwające do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. Następstwo prawne pozwanego wobec przedsiębiorstwa państwowego, jakim był zarówno Zakład (...), jak i Zakład (...) w B., wynika bowiem wprost z przedłożonych do akt sprawy dokumentów urzędowych i prywatnych.

W związku z powyższym uznać należy, że najpóźniej od dnia 31 grudnia 1963 r., czyli ostatniego dnia roku, w którym oddano do eksploatacji urządzenia przesyłowe na nieruchomości wnioskodawców istniał stan prawny, który prowadził do zasiedzenia ograniczonego prawa rzeczowego w postaci służebności gruntowej o treści służebności przesyłu przez pozostający w dobrej wierze Skarb Państwa - Zakład (...). Ustalenia te pozwalają na przyjęcie krótszego okresu potrzebnego do zasiedzenia, tj. okresu 10 lat, przewidzianego w art. 172 § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 września 1990 roku, czyli przed zmianą przepisów kodeksu cywilnego, wprowadzoną ustawą z dnia 28 lipca 1990 roku. Mając to na uwadze przyjąć należy, iż już z dniem 31 grudnia 1973 r. upłynął termin zasiedzenia służebności odpowiadającej w swej treści służebności przesyłu, przy czym nabycie tej służebności nastąpiło na rzecz poprzednika prawnego uczestnika. Uwzględniając zatem zarzut uczestnika dotyczący nabycia przez niego w drodze zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu Sąd wnioski w całości oddalił na podstawie art. 292 k.c. w związku z art. 305¹-305⁴ k.c. a contrario w związku z art. 172 k.c. (punkt 1 postanowienia).

Uznając sprzeczność interesów stron w niniejszym postępowaniu o jego kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 520§ 2 k.p.c. i przepisów § 2 i § 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (punkt 2 postanowienia). Z tego względu zasądzone od wnioskodawców na rzecz uczestnika kwotę wynagrodzenia pełnomocnika uczestnika (240 złotych) wraz z uiszczoną opłatą skarbową od pełnomocnictwa (17 złotych) oraz kwotę 1809, 35 zł tytułem pokrytego przez uczestnika wynagrodzenia biegłego.

Nadto w oparciu o art. 84 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano zwrot na rzecz uczestnika ze Skarbu Państwa kwoty 31, 65 zł stanowiącej część nadpłaconej i niewykorzystanej zaliczki uiszczonej przez uczestnika (pkt. 3 postanowienia).